

Miró Gaudí Gomis. El sentit màgic de l'art

24.07.2021 - 28.11.2021

Un projecte comissariat per Teresa Montaner i Ester Ramos, de l'Àrea de Col·leccions de la Fundació Joan Miró.

Exposició organitzada per la Fundació Joan Miró i la Fundació Vila Casas.

Museu Can Mario, Museu d'Escultura Contemporània de la Fundació Vila Casas, Palafrugell.

Penso en Gaudí, que d'una pedra en fa sortir un camp d'estels, amb un crisantem al mig.

Joan Miró

Miró, Gaudí, Gomis. *El sentit màgic de l'art*, exposició coorganitzada per la **Fundació Vila Casas** i la **Fundació Joan Miró** a partir del seu fons està comissariada per **Teresa Montaner** i **Ester Ramos**. La mostra posa en relleu les afinitats creatives de **Joan Miró** i **Antoni Gaudí**, a través de les fotografies de **Joaquim Gomis**, primer president de la institució mironiana i gran divulgador, alhora, de l'obra de Gaudí.

L'exposició presenta una selecció d'**escultures, ceràmiques i dibuixos** de Joan Miró que dialoguen amb les **fotografies** que Gomis va fer de l'arquitectura de Gaudí, i també un important conjunt de gravats que, amb els títols "Sèrie Gaudí", "Enrajolats" i "Gran rodona", Miró va realitzar l'any 1979 en homenatge a l'arquitecte.

Es tracta d'una proposta que connecta dues de les personalitats més universals que mai ha donat la cultura catalana, i ho fa de braçet del fotògraf **Joaquim Gomis**, el qual, amb les seves imatges, va saber captar el paper precursor de Gaudí i va plantejar una nova lectura interpretativa de l'obra de Miró que el relaciona amb la natura i l'art popular i que revela les grans coincidències que existeixen entre artista i arquitecte. Aquests fotollibres, que Gomis va publicar als anys cinquanta en col·laboració amb Joan Prats, impulsor artístic i personatge clau en la gestació de la Fundació Joan Miró, recullen aquestes imatges, que es mostraven seguint una seqüència rítmica.

L'obra d'**Antoni Gaudí**, després de la seva mort, va caure pràcticament en l'oblit i va sortir de la foscor tres dècades més tard gràcies a la feina continuada de difusió d'una

sèrie de persones vinculades al món de l'art, de l'arquitectura i de la cultura en general. Entre aquestes persones, **Joan Miró** i **Joaquim Gomis** hi van contribuir d'una manera molt destacada. Miró, que sempre havia reconegut tenir grans afinitats amb Gaudí, va trobar en l'obra de l'arquitecte una font d'inspiració i va reivindicar-ne el paper precursor a través de les seves pròpies creacions. Per la seva banda, **Gomis**, mitjançant les seves fotografies, va esdevenir un dels principals difusors de l'obra de Gaudí. La seva capacitat per mostrar a partir de detalls el magnífic conjunt de l'arquitectura d'Antoni Gaudí va ajudar a descobrir-ne el caràcter genuïnament modern.

Tal com apunten les comissàries de l'exposició Teresa Montaner i Ester Ramos: " Des de ben aviat, Miró va mostrar un interès semblant al de Gaudí per la natura i, de la mateixa manera que l'arquitecte, va aconseguir una síntesi de la seva plàstica a partir de l'observació dels elements naturals. Quan els anys quaranta i cinquanta va voler depassar el terreny de la pintura, es va interessar pel sentit escultòric de l'obra de Gaudí i pels seus procediments tècnics, així com per la seva voluntat d'associar art i vida. Al final de la seva trajectòria, Miró li va voler retre homenatge amb diverses sèries de gravats"

De Gaudí, a Miró li interessava el ritme i l'estructura de la seva arquitectura, però també la voluntat de qüestionar procediments i materials d'expressió. Tots dos artistes entenien la natura com el principi generador de les seves creacions. Gaudí s'hi inspirava per crear tant ornaments com elements estructurals. Seguint l'exemple de Gaudí, Miró emmotllava directament objectes del seu entorn quotidià o bé elements de la natura i els incorporava a les seves escultures. En acoblar-los, un cop fosos en bronze, es transformaven en éssers fantàstics, tal com es pot observar en la selecció d'escultures que es presenten a l'exposició. També l'atreia el **trencadís**, una tècnica popular consistent a reutilitzar bocins de ceràmica, que va incorporar a l'obra monumental i pública, i que evoca en el **conjunt de 21 aiguaforts "Sèrie Gaudí"** i en els 7 de la sèrie "Enrajolats", amb els quals l'any 1979 ret homenatge a l'arquitecte.

Els fotoscops de Gaudí i Miró

En tornar de l'exili un cop acabada la Guerra Civil, **Joaquim Gomis** es va convertir en un dels màxims propagadors de l'obra de Gaudí. Amb les fotografies que Gomis havia fet de la producció de Gaudí i de Miró es va crear un important arxiu fotogràfic que va

contribuir a difondre l'obra dels dos artistes. La iniciativa, duta a terme per Gomis i per Joan Prats, va afavorir l'aparició d'una sèrie de publicacions, anomenades *fotoscops*, que sota diferents títols recollien aquest material. Prats s'encarregava de la selecció i la seqüència rítmica que havien de seguir les imatges de Gomis.

Els *fotoscops* tenien el seu origen en les projeccions de diapositives conegudes com a llanterna màgica, en què sempre és present la idea de moviment i continuïtat. *La Sagrada Família de Antonio Gaudí* (1952) és el primer d'un seguit de *fotoscops* sobre l'arquitecte, en aquest cas publicat amb motiu del centenari del seu naixement. *Atmosfera Miró* (1959), dedicat als ambients creatius de l'artista, neix d'una selecció d'imatges fetes al Mas que aquest tenia a Mont-roig, a partir de les quals Gomis i Prats van propiciar una nova interpretació de l'obra de Miró lligada a la terra i l'art popular.

Gaudí vist per Miró

Miró i Gaudí van coincidir a mitjans de la dècada de 1910 a les classes de dibuix del Cercle Artístic de Sant Lluc. En aquell moment, Gaudí ja disposava de projectes importants i en canvi Miró començava la seva trajectòria. L'admiració de Miró vers l'arquitecte ja li venia de ben jove. Potser per la intuïció de certes afinitats o per compartir vincle amb el camp de Tarragona, on tots dos havien viscut.

La primera exposició de Miró a les **Galeries Dalmau** de Barcelona, on va presentar una selecció d'obres inspirades en els corrents artístics francesos del tombant de segle, no va ser positiva. Gràcies al vincle amb Mont-roig, la seva pintura va fer un gir i es va aproximar a la natura d'una forma íntima. Les lectures de Goethe, Pascal, Whitman, Dante i Sant Francesc d'Assís també el van moure a fer aquest pas. Les estades de Miró al camp estudiant el comportament de la natura van resultar essencials per a la definició de la síntesi plàstica de la seva obra, de la mateixa manera que Gaudí, en descobrir les lleis estructurals i geomètriques que regien les formes naturals, va ser capaç de transformar la seva arquitectura.

“No va ser fins al 1936 que Miró es va referir per primera vegada a Gaudí, i ho va fer a la primera entrevista que *Cahiers d'Art* va dedicar al pintor català quan aquest es trobava exiliat a París a causa de la Guerra Civil. En aquesta entrevista, Miró insisteix novament en la necessitat d'arrelament dels artistes a la pròpia terra, no en un sentit

polític, sinó natural i cultural, com a forma d'autoafirmació artística i com a mitjà per recuperar els atributs màgics i sagrats de l'art", apunten les comissàries.

En aquesta exposició, hem volgut exemplificar el lligam de Miró amb el paisatge català amb un dibuix autoretrat de l'artista fet l'any 1938, en el qual, angoixat per la situació de trobar-se a París quan l'exèrcit franquista estava a punt d'entrar a la ciutat de Barcelona, es va retratar a si mateix metamorfosant-se amb la muntanya de Montserrat. Les roques d'aquest massís s'alcen a tots dos costats del seu cap i representen les seves espatlles. Gaudí, per la seva banda, va traslladar gairebé de forma literal l'orografia d'aquesta muntanya coronant amb una gran roca el Portal de l'Esperança de la Sagrada Família.

Escultura

Els fidels partidaris de l'obra de Gaudí van contribuir a fer que la seva obra es revalorés entre els anys quaranta i cinquanta. Això va incrementar la seva influència sobre **Miró**, qui quan **es va iniciar en l'escultura en bronze** es fixava en el caràcter escultural de Gaudí, així com en els materials i procediments tècnics que utilitzava.

Les primeres escultures en bronze de Miró van ser fetes amb la tècnica del modelatge a la foneria Gimeno. Reprodueixen imatges d'un món mitològic de tradició mediterrània molt properes d'aspecte als badalots, les xemeneies i les torres de ventilació del terrat de La Pedrera, on Gaudí va voler posar a prova la seva capacitat escultòrica utilitzant materials i tècniques poc convencionals, barrejant la pedra i el marbre amb trencadís, una tècnica de reaprofitament a base de bocins de ceràmica que confereix a l'escultura una gran bellesa i resistència.

Miró també va inspirar-se en el sistema d'emmotllament que Gaudí havia emprat a la façana del Naixement de la Sagrada Família, que consistia a fer emmotllar directament en guix els elements a reproduir.

Els objectes que configuren l'escultura de Miró provenien principalment de l'entorn natural o del món popular. Un cop fosos en bronze pel procediment de la cera perduda, els acoblava entre ells per donar vida a nous éssers, que recorden els ídols d'antigues civilitzacions. La major part de l'escultura en bronze de Miró dels anys seixanta i

setanta, de la qual podem veure una selecció en aquesta exposició, està feta seguint aquest procediment.

Aquest mateix esperit l'aplicava també a la seva escultura en ceràmica, amb la qual creava unes peces d'aparença primitiva. Un cop cuites, acostumava a posar-les a prova enfrontant-les a la força tel·lúrica que els havia donat vida: "He fet l'experiència de situar-les en plena naturalesa: es confonen i formen un únic element amb el paisatge". En algunes d'aquestes ceràmiques, com ara *l'Estela de doble cara* (1956), fins i tot permet que la natura hi deixi la seva empremta. Aquestes marques, igual que les que hi va aplicar l'artista, confereixen a l'obra el seu caràcter màgic.

Miró entenia l'art com una expressió vinculada a la vida quotidiana. Per aquest motiu ambicionava treballar als espais públics. La ceràmica i l'escultura li van permetre de materialitzar aquesta idea, i l'art de la prehistòria, l'art romànic i Gaudí li van servir de referent. Quan, junt amb el ceramista **Josep Llorens Artigas**, va realitzar els murals de la UNESCO a París (1956-1957) i, més endavant, les ceràmiques i escultures per al *Laberint* de la Fondation Maeght a Sant Pau de Vença (1963), el **Park Güell** li va servir d'inspiració. De la mateixa manera que Gaudí va saber-se adequar al terreny sobre el qual estava construït el parc, Miró va fer que la seva obra s'integrés a l'arquitectura i el paisatge.

La necessitat de treballar amb materials resistents a la intempèrie també va fer que Miró i Artigas es fixessin en la tècnica del trencadís de Gaudí, la qual, a més, donava a l'obra una gran coloració. Més endavant, a mitjans dels anys setanta, i també sota la influència de Gaudí, fa el *Mosaic del Pla de l'Os* (1976), a la Rambla de Barcelona, una obra que havia de servir per donar la benvinguda a la gent que arribava a la ciutat per mar.

En paraules de les comissàries: "Entre el material preparatori hi ha un dibuix amb anotacions que fan referència a incrustacions de vidres trencats, ferros i altres materials de rebuig com si es tractés d'un trencadís, però, un cop més, és sobretot en el destí final del projecte que la coincidència amb Gaudí és més afí. Igual que el paviment de la gran plaça del Park Güell, aquesta obra també havia estat concebuda per ser trepitjada, o sigui, per incorporar-la a la vida quotidiana de la gent".

Homenatge a Gaudí

Miró va mostrar la seva admiració vers Gaudí al llarg de la seva vida, i va atribuir a la seva figura el mateix caràcter que el de l'home primitiu o els mestres de l'antiguitat. Una influència que va posar de manifest explícitament als anys quaranta i cinquanta, coincidint amb el moment de revitalització de l'obra de Gaudí.

En agraïment a tot allò que Gaudí va significar per a Miró, al final de la seva trajectòria aquest li va retre homenatge amb diverses sèries de gravats. En cadascuna d'aquestes sèries va voler posar a prova el seu ofici i, amb l'ajut del mestre gravador **Joan Barbarà**, va explorar les múltiples possibilitats que li oferia la tècnica. **La sèrie més nombrosa és la titulada "Gaudí" (1979)**, en la qual Miró representa un seguit de personatges fantàstics que es van estructurant a partir del grafisme del negre i dels escacats de color, amb una marcada insistència en les línies corbes i ondulades.

El mateix any, i en col·laboració amb el mateix mestre gravador Joan Barbarà, va editar, entre d'altres, la sèrie "Enrajolats", en què va tornar a fer al·lusió a la tècnica gaudiniana, i *Gran rodona I i II*. Les dues versions d'aquest darrer gravat rememoren l'impacte que li va produir aquesta forma en descobrir-la al Park Güell quan estava preparant els murals per a la seu de la UNESCO a París, una forma que més endavant va traslladar també al paviment del *Mosaic del Pla de l'Os*.

Trajectòries

Joan Miró

1893 Neix a Barcelona.

1913-1920 Va a classes de dibuix al Cercle Artístic de Sant Lluc, on coincideix amb Antoni Gaudí.

1921 S'instal·la a París de forma temporal i es relaciona amb els moviments d'avantguarda. Ben aviat, esdevé un dels artistes més destacats del surrealisme.

1937 En una entrevista amb Georges Duthuit declara la seva admiració per Antoni Gaudí, del qual destaca l'interès per identificar-se amb la natura a través de la seva obra.

1942-1943 Sense abandonar la pintura, comença a interessar-se per l'escultura i es fixa en l'obra modelada de Gaudí.

1955 Rep l'encàrrec de fer els murs ceràmics per a la seu de la UNESCO, a París, i cerca inspiració en l'art de la prehistòria, l'art romànic i Gaudí.

1960 Es publica el llibre de James Johnson Sweeney i Josep Lluís Sert *Antoni Gaudí*. Miró fa el disseny de la coberta.

1963-1964 Treballa, amb Josep Llorens Artigas, en l'obra ceràmica que formarà part del *Laberint* de la Fondation Maeght de Sant Pau de Vença.

1976-1982 S'inspira en la tècnica gaudiniana del trencadís per dur a terme algunes de les seves obres públiques: *Mosaïc del Pla de l'Os* (1976), *Lluna, sol i una estrella* (Miss Chicago) (1981) i *Dona i ocell* (1981-1982).

1979 Com a mostra de reconeixement a Gaudí, realitza els gravats *Sèrie Gaudí*, *Enrajolats* i *Gran rodona*.

1983 Mor a Palma de Mallorca.

Antoni Gaudí

1852 Neix a Reus o Riudoms (Tarragona).

1873 Inicia els estudis a l'Escola Provincial d'Arquitectura de Barcelona.

1883 Rep l'encàrrec de continuar l'obra del Temple Expiatori de la Sagrada Família, el projecte més personal i ambiciós de la seva vida. El replantejament que proposa es veurà afectat per les dificultats de finançament.

1884 El seu mecenes, Eusebi Güell, li encomana el disseny dels pavellons i el reixat de la finca Güell a Can Feliu, Barcelona. Dos anys més tard, inicia el Palau Güell i el 1898 engega els treballs de la Cripta de la Colònia Güell, que es perllongaran fins al 1915.

1888 Enllesteix el seu primer projecte com a arquitecte, la Casa Vicens, al barri barceloní de Gràcia.

1900 De nou, sota l'auspici d'Eusebi Güell, comença a treballar en el Park Güell, un projecte de ciutat-jardí que mai arriba a realitzar-se com a tal, però que resta com a exponent de la seva capacitat de risc i d'innovació.

1906 Després de la Casa Calvet (1900) i de la Casa Batlló (1906), inicia la Casa Milà, coneguda com *La Pedrera*, el seu tercer i darrer edifici d'habitatges, on assoleix la plenitud màxima d'expressivitat i llibertat de disseny.

1922 Congrés d'Arquitectes d'Espanya a Barcelona, on es posa en relleu l'arquitectura gaudiniana.

1926 Mor sobtadament a Barcelona a causa d'un accident, i deixa inacabada la construcció del temple de la Sagrada Família.

Joaquim Gomis

1902 Neix a Barcelona i des de molt jove s'interessa per la fotografia.

1932 Amb Joan Prats i Josep Lluís Sert crea Amics de l'Art Nou (ADLAN), una agrupació que sorgeix amb l'objectiu de promoure l'art d'avantguarda. S'estableixen els primers llaços d'amistat entre Gomis i Miró. Després de la Guerra Civil, continuarà fomentant l'activitat artística a Catalunya a través del Club 49.

1948 *Exposition des œuvres récentes de Joan Miró* a la Galerie Maeght de París. S'exposa per primera vegada la sèrie de fotografies *Mas Miró*, que Gomis fa de l'obra i ambient creatiu de l'artista. Alfred H. Barr, director de les col·leccions del Museum of Modern Art de Nova York (MoMA), en sol·licita còpies per als arxius del museu.

1952 Coincidint amb el centenari del naixement de Gaudí, es funda l'associació Amics de Gaudí per donar a conèixer la seva figura des del vessant artístic, humà i espiritual. Es publica el primer *fotoscop* Gomis-Prats dedicat a *La Sagrada Família*. El succeiran el del *Park Güell* (1966), la *Cripta de la Colònia Güell* (1967) i *La Pedrera* (1971).

1956 Exposició *Gaudí* al Saló del Tinell de Barcelona, organitzada per Amics de Gaudí, amb les fotografies de gran format de l'obra de l'arquitecte que Gomis havia realitzat als anys quaranta.

1957 El MoMA proposa a Gomis-Prats que les seves fotografies també s'exposin a la mostra que el museu americà dedicarà a Gaudí aquest mateix any.

1959 Gomis-Prats publiquen el *fotoscop Atmosfera Miró*, el primer dedicat a Joan Miró i integrat per la sèrie de fotografies *Mas Miró*.

1975 La Fundació Joan Miró obre les portes al públic i Gomis n'és el primer president.

1991 Mor a Barcelona.

Vídeos que es poden veure a l'exposició

- Projecció dels *fotoscops*, *Atmosfera Miró*, Jorge Bravo Padró i Plei Audiovisuals.
- *Around and About Joan Miró*, Thomas Bouchard.

La pel·lícula de Thomas Bouchard *Around and About Joan Miró* (1955) fa un recorregut per l'obra de l'artista i destaca com l'entorn natural, les expressions populars i anònimes, i l'art romànic han estat des de sempre una poderosa font d'inspiració per Miró. El film té una durada de gairebé una hora del qual se'n projecten aquí diversos fragments.

Activitats relacionades

- Visites guiades a l'exposició programades alguns dissabtes i diumenges al mes.
- Visita guiada a càrrec de les comissàries.
- Visita-taller familiar *De la natura a l'escultura*, els dissabtes d'estiu.

Podeu consultar les dates de les visites al web:

<https://www.fundaciovilacasas.com/ca/activitats>

Taller ART-LAB

Des del Servei Educatiu de la Fundació Vila Casas hem destinat un espai a la creació artística amb l'objectiu d'apropar la mostra Miró, Gaudí, Gomis. El sentit màgic de l'art al públic familiar i altres visitants oferint diferents activitats que s'adaptin a les necessitats de tothom. Volem que sigui un espai per a la reflexió, interacció i aprenentatge.

Aquest espai disposa per una banda de diferent material didàctic que estarà a disposició dels visitants perquè puguin complementar la seva visita i fer ús de la imaginació i creativitat realitzant fitxes educatives. Aquest material estarà disposat sobre les taules de l'espai per aquells nens i nenes que vulguin realitzar-ho.

Per altra banda, oferim la **visita-taller familiar** "*De la natura a l'escultura*", una activitat entorn la mostra, programada pels dissabtes d'aquest estiu. L'activitat "*De la natura a l'escultura!*" vol ser un apropament a les tres figures que presenta l'exposició, posant en relleu la inspiració en les formes de la naturalesa que tenien tant Joan Miró com Antoni Gaudí i que va saber captar Joaquim Gomis a través de les seves fotografies.

Aquesta proposta educativa s'iniciarà amb una visita participativa i dinàmica a les sales que conformen l'exposició per conèixer les tres figures alhora que es farà la descoberta d'algunes de les seves obres tot analitzant-ne les formes, colors i fins i tot materials obtinguts dels entorns dels artistes. Per dur a terme aquesta visita es farà ús de material de suport i mitjançant dinàmiques per fomentar la reflexió, la participació, la creativitat, el diàleg, l'exploració i la curiositat. Seguidament entrarem a l'espai de

creació artística “Art-Lab”, on els nens i nenes podran crear una escultura a partir del que hauran après al llarg de la visita.

La proposta de taller és crear una escultura a partir de la invenció d'un ésser fantàstic prenent com a inspiració la naturalesa. Per crear aquest ésser fantàstic, farem ús de la tècnica de l'assemblatge. Joan Miró i Antoni Gaudí eren uns grans observadors del seu entorn i feien les seves creacions a partir de la seva connexió amb la natura. Mitjançant objectes obtinguts de la pròpia natura (branques, pedres, fulles, petxines, palla, pinyes, cloves de nous, o altres objectes trobats com els que feia servir Miró) crearem la nostra pròpia escultura donant vida als materials per esdevenir art.

Selecció d'imatges per a mitjans

Miró Gaudí Gomis. El sentit màgic de l'art

24.07.2021 - 28.11.2021

Un projecte comissariat per Teresa Montaner i Ester Ramos, de l'Àrea de Col·leccions de la Fundació.

Exposició organitzada per la Fundació Joan Miró i la Fundació Vila Casas.

Museu Can Mario, Museu d'Escultura Contemporània de la Fundació Vila Casas, Palafrugell.

El copyright pertany a l'autor o els seus representants legals.

Copyright per a totes les imatges d'obra de Joan Miró: © Successió Miró, 2021.

Copyright per a totes les fotografies de Joaquim Gomis: © Hereus de Joaquim Gomis. Fundació Joan Miró, Barcelona, 2021.

Joaquim Gomis, Joan Miró, Alexina Matisse i Joan Prats al terrat de la Casa Batlló, 1944.

Fons Joaquim Gomis, dipositat a l'Arxiu Nacional de Catalunya.

Joaquim Gomis. Vista de Xemeneies, badalots i torres de ventilació a la terrassa de la Pedrera, 1946. Fons Joaquim Gomis, dipositat a l'Arxiu Nacional de Catalunya.

Joan Miró. *Tête*, 1949. Fundació Joan Miró, Barcelona.

Joaquim Gomis. *Vista de la plaça principal del Park Güell amb un grup de nens muntant en bicicleta, 1967.*

Fons Joaquim Gomis,
dipositat a l'Arxiu Nacional de Catalunya.

Joan Miró. *Mosaic del Pla de l'Ós a la Rambla de Barcelona, 1976.*

Foto: Jaume Blasi.

Joaquim Gomis. *Detall del coronament de la llanterna de la Fe del Temple de la Sagrada Família, 1946.*

Fons Joaquim Gomis, dipositat a l'Arxiu Nacional de Catalunya.

Joan Miró. *Dona sol, 1966 (detall).*
Fundació Joan Miró, Barcelona.

Joaquim Gomis. *Vista d'un camí amb columnes jardineres del Park Güell*, 1946.
Fons Joaquim Gomis, dipositat a l'Arxiu Nacional de Catalunya.

Joan Miró. *Testa coronada*, 1970.

Joan Miró. *L'equilibrista*, 1969.

Joaquim Gomis. *Detall del trencadís de la barana del banc de la plaça del Park Güell*, 1946.
Fons Joaquim Gomis, dipositat a l'Arxiu Nacional de Catalunya.

Joan Miró. *Estela de doble cara*, 1956.

Joaquim Gomis. *Nena pujant al tronc d'un arbre situat a l'interior d'un dels Viaductes del Park Güell*, 1946,

i *Detall de la representació de L'arbre de la vida al Temple de la Sagrada Família*, 1946.

Fons Joaquim Gomis, dipositat a l'Arxiu Nacional de Catalunya.

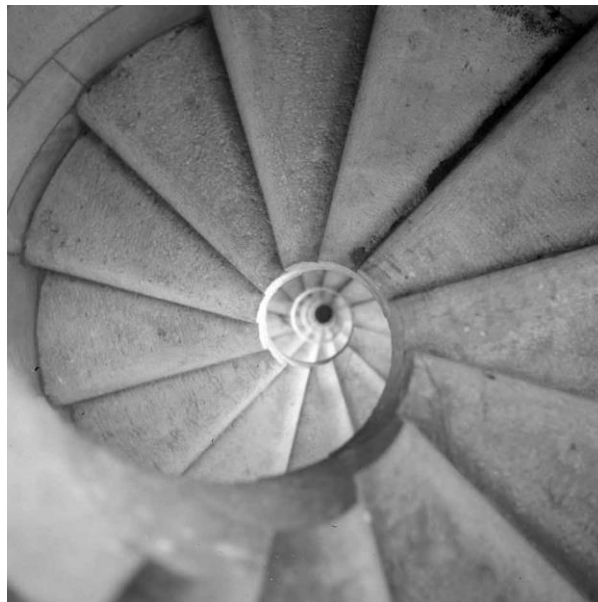
Joan Miró. *Estela de doble cara*, 1956, i *Gaudí XIX*, 1979.
Fundació Joan Miró, Barcelona.

Joaquim Gomis. *Detall de la façana de la Pedrera*, 1946.
Fons Joaquim Gomis, dipositat a l'Arxiu Nacional de Catalunya.

Joan Miró. *Gaudí II*, 1979.
Fundació Joan Miró, Barcelona.

Joaquim Gomis. *Vista contrapicada de l'escala de cargol d'una de les torres del Temple de la Sagrada Família*, 1946.
Fons Joaquim Gomis, dipositat a l'Arxiu Nacional de Catalunya.

Per a més informació podeu contactar amb:
Neus Pérez nperez@fundaciovilacasas.com
Elena Febrero press@fmirobcn.org

Descàrrega d'imatges via web: <https://www.fundaciovilacasas.com/ca/documents-premsa>

Usuari: premsa

Contrasenya: premsa2021

Fundació Joan Miró **Barcelona**

Fundació Joan Miró
Parc de Montjuïc
08038 Barcelona
T +34 934 439 070
press@fmirobcn.org

www.fmirobcn.org